

ИВАН ВАЗОВ

БОРЪТ

chitanka.info

*Там, дето се види Балканът високи
край дола тракийски, на южна страна,
да пуца стремливо плещи си широки,
величествен, страшен и прав кат стена:*

*там, дето се дига на мрамор основи,
сред хълми зелени, покрити с цветя,
де всичко шумува, играй, песнослови:
зефир, водопади, врабчета, листа —*

*в туй весело място, рай земен прекрасен,
издига се мълком със жълти стени
скит древен и жален кат спомен безгласен
в тез хубости нови на старите дни.*

*Наокол е шумно. Но в тази ограда
е глухо, безмълвно, всегдашен е сън,
едвам се зачува дотук водопада,
кой пеняст гръмливо бухти си навън.*

*А в този скит спокоен, скит стар християнски,
над черквица ниска със вехти светий
се бор възвишава на ствол великански
и върха си черни във облаци крий.*

*Кат кедър вековен в Ливанска пустиня
разперил е клони, потънал в мечти
свещени и тайни. На стара светиня,
на гробове неми той сянка държи.*

*Монах белобради, старик стогодишни
го помнят се толък, се толък голям,
нито пък са чули от хора предишни
кога му е корен забоден бил там.*

*И може би тоя гигантин вековни
на бившата сяйност свидетел да е
и случки големи той още да помни,
които в живота си дълги виде...*

*И тъй той живеи тук години безчетни
със бури и хали в неспирна борба
и мразове зимни, и пекове летни
минуват безследно над горда глава.*

*Но в тая му пора, де всяк се дивеше
на негова хубост и височина,
понеже и той сам от тоя свят беше,
то общата участ, уви го стигна.*

*В ноц тъмна и мрачна внезапно се чува
от горски усои гръмовен, див глас
и хала ужасна завя, залудува
с нечувана ярост и гняв дотогаз.*

*Долините жално ехтяха, пищяха,
пищяха полята в бурлиавата ноц,
Балкан се тресеше, горите ревяха...
И всичко поваля стихийната мощ.*

*Кат винаги борът сърдит, непокорен
се бореше храбро с туй страшно духло
и в тоз бой отчаен, изкъртен от корен,
с шум грозен простира гигантско тело.*

*Падна веч! И как е величествен, жален,
прострян на земята столетния бор!
До снощи той беше тъй горд и начален,
чело му летеше към синий простор.*

*Тогава утихна веевица люта,
гиганта надменни кат с трепет срази*

*и пълна от почит към жертва прочута
та място отстъпи на скръб и сълзи.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.